

Indenrigsministeren (Rode): Det synes, som om den venlige Ærbødighed, hvormed det ærede Medlem i de sidste Aar er mødt fra alle Sider, og ikke mindst fra min, af ham er forstaaet, som om han derved skulde være beskyttet mod at faa Svar paa Tiltale, men det beror paa en Misforstaaelse. Den Hengivenhed og Ærbødighed, som mange Gange er kommet til Orde overfor det ærede Medlem fra denne Talerstol, ogsaa fra mig, kan ikke medføre, at det ærede Medlem paa Grundlag af urigtige Oplysninger og en urigtig Opfattelse stærkt angriber mig, uden at jeg besvarer Angrebet.

Med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal skal jeg sige, at jeg virkelig havde troet, at det var en svigtende Erindring om disse meget gamle Forhold, som havde dikteret det ærede Medlem hans Udtalelser ved forrige Lejlighed og nu hans Bestræbelse for at bringe en vis Sammenhæng i dem i Dag. Men naar det ærede Medlem vil gøre gældende, at Kommunerne ikke skulde have Ret til at eftergive den enkelte, som er kommet i økonomiske Vanskeligheder, hans Skat, ønsker jeg at vide, hvorledes det ærede Medlem vil begrunde dette Standpunkt. Den almindelige Anerkendelse af Kommunernes økonomiske Selvstyre, som er gældende i den nuværende Rigsdag, indeholder i sig selv for Kommunerne Adgang til at give Afkald paa at skride til Udpantning overfor en enkelt vanskeligt stillet Skatteyder, naar den mener, at hans Forhold er blevet saadan forandret, at det er urimeligt at tage Skat af ham i det Aar.

Det ærede Medlem synes at overse, at det her behandlede Spørgsmaal ikke ligger paa dette Punkt, men er et Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til Valgretten overfor de Skatteydere, hvis Skat man paa denne Maade eftergiver. At Kommunen som enhver økonomisk selvstændig Personlighed kan give Afkald paa en Indtægt, kan der ikke være den mindste Tvivl om, men det er Spørgsmaalet om, hvorledes Kommunerne maa stille sig overfor det til Skatteydelsen knyttede Valgretsbegreb, som er Problemet, det er det, som har været Genstand for Undersøgelse i alle disse Tilfælde, og med Hensyn til hvilket Hovedopfattelsen er den, at man ikke bliver Skatterestant ved at faa en Skat eftergivet. Det er det, der er Tale om, og det er det samme, om det er et helt Aars eller en mindre Perodes Skat. Thi hvis man kan sige, at den, som faar eftergivet

f. Eks. ³/₄ Aars Skat, ikke er Skatterestant, kan man ogsaa sige, at den, som faar eftergivet den sidste Del af Aarets Skat, ikke er Skatterestant. Det er afgjort saaledes, thi den, som, uden at have faaet Eftergivelse, skylder en vis Skat, er, selv om han har betalt Halvparten af Skatten i det halve Aar, Skatterestant og i Henhold dertil ikke berettiget til at udøve sin kommunale Valgret. Hele Spørgsmaalet er derfor Spørgsmaalet om, hvorledes man samtidig kan opretholde Kommunens selvstændige Ret til at give Afkald paa en Indtægt, som den oppebærer i sin Interesse, og dog bevare Vælgernes Stemmeret, skønt de ikke har erlagt Skat i dette Aar. Det er dette, som alle har fortolket derhen, at man ikke kan siges at være Skatterestant, naar Kommunen selv har givet Afkald paa at modtage Skatten.

Klaus Berntsen: Det kunde aldrig falde mig ind at tro, at den Ærbødighed, som Indenrigsministeren paastaar, han har vist mig tidligere, skulde fritage ham for at give mig Svar paa Tiltale, men jeg har ikke i min Tiltale til den højtærede Minister givet ham Anledning til den spydige Form, han fandt sig foranlediget til at benytte overfor mig i Dag.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorom vi er uenige, paastaar jeg, at der ikke i den danske Lovgivning findes nogen Hjemmel for, at en Kommunalbestyrelse kan fritage for den hele paalignede Skat. Dette har ogsaa den ærede Minister erkendt, det staar i den Skrivelse, Ministeren har tilsendt Udvalget. Han siger der, at han tjenstlig skal melde, „at der vel ikke ved nogen udtrykkelig Lovbestemmelse findes tillagt Kommunalbestyrelserne nogen saadan Beføjelse“. Ministeren paaberaaber sig saa, at der i en Del Fortilfælde har været foretaget Skridt, der viser, at baade tidligere Ministre og han selv har godkendt, at Lovgivningen skaber Hjemmel for, at Kommunalbestyrelserne kan eftergive hele Skatten, men dette er ikke rigtigt. Som jeg har paavist, gaar de Cirkulærer, der er udsendte af de forskellige Ministre, kun ud paa en delvis Eftergivelse af den paalignede Skat, men ikke paa Eftergivelse af den hele. For at optages paa Valglisten skal man have betalt Skat. Andet har jeg ikke hævdet, og i den Forbindelse er det, jeg har sagt, at den højtærede Minister i 1914 i Stedet for at give den samme Tilladelse overfor Skatteyderne til Kommunerne, som Finansministeren har givet overfor Skatteyderne